

ГАЗ З ДУШКОМ

Див. також стор. 5

– Хочеш в НАТО?!
А газу ти не хочеш?

З-під пера Петра Ребра

ПОСЛАННЯ ВЕРХОВНІЙ РАДІ

Чолом тобі, Верховна Радо!
Чолом, обранці золоті!
Це пишуть вам із Січеграда
Нові вкраїнці (не круті).

Спасибі щире за потіху,
Яку ми маємо весь час, —
Ми аж качаємось од сміху,
Коли йде сесія у вас.

Нехай верзе дурницю всяку
Якийсь зухвалий зубоскал,
А ми сердечну шлем подяку
За ваш блискучий серіал.

О, він для нас — як з неба манка!
Кіно, як кажуть, перший клас!
На дідька нам "прекрасна нянька",
Якщо ви, рідні, є у нас?

Пусте, що вмерла наша книга,
Що зяє дірами бюджет,
Зате отут — яка інтрига!
Який закручений сюжет!

Нехай лютує десь Бен Ладен,
Хай ціни облягли людей
І села дихають на ладан,
Зате Парламент наш — о'кей!

Відзначить слід, панове-газди,
В Верховній Раді всяк — герой:
Вас не зігнули негаразди,
Вас не замучив геморої.

Далі на стор. 4

Рефлексії Степана Слоти

Коли людям свободу дають, ті люди самі у ярмо ідуть!

А коли б'ють і катують, то люди протестують!

А щоб людей спам'ятати, яку їм прокляту кару дати? Прошу пояснити:
чи їх топити? Чи їх помалу учити, як на свободі жити? Навіщо собі
голову сушити, як сонце робить це задурно!

Не тратьте, куме надії! Україна була, є і буде. Мала проблеми, є
проблеми і буде мати. Мала мафію і має мафію. Але не тратьте
надію! Це є дуже добрий знак. Америка також в 30-их роках мала
мафію. Але вони не спали і свої гроші у бизнес пхали, і так вони
найбагатшу країну в світі збудували. Таке щастя, куме, чекає Україну.

Чернівецьке БІБіСі

— Стільки партій розвелось — як
грибів після дощу!

— А скільки людей в Україні
отруїлися ними!

• • •

— Яка різниця між політиками і
економістами?

— Політики продавали Батьків-
щину, економісти — державу.

• • •

— Навіщо грабіжники одягають
чорні маски?

— Аби ніхто не помітив, як вони
від сорому червоніють.

Флоріан Боднар

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу
українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу
Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений до
Енциклопедії Сучасної України.

Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Всесміх Community Publishing Co. Toronto, Canada

Editor and Publisher Raissa Galechko
Managing editor Oksana Sokolyk

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.
Ціна одного номера \$2.90; One issue \$2.90

Mailing address: Всесміх, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada

Tel. & Fax: 905 891-0707

E-mail: bcesmix@sympatico.ca www.Bcesmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.
При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

ISSN 1183-9406

Парламентські вибори-2006

Пригоди агітатора

5 лютого. Сьогодні вперше ходив по квартирах агітувати...

Підсумок дня:

Відматюкали — 17 разів.

Спустили зі сходів — 8 разів.

Натравили собаку — 5 разів.

Налили 100 грамів — 2 рази.

Запропонували одружитися — 1 раз.

7 лютого. Агітував на вулиці. Поруч двоє вродливих дівчат агітували за іншого кандидата. З однією з них домовилися створити виборчий блок. Блокувалися до ранку. Вранці розійшлися — не зійшлися платформами...

21 лютого. Розклеював листівки. Коли клей вичерпався, віддав залишок листівок (250 штук) торговці пірижками за умови, що вона в них буде загортати свій товар при продажу. Так ще 250 людей дізнаються про програму нашої партії!

27 лютого. Агітував по електричках... Вважали за жебрака... Щоправда, подавали мало — набрав лишень 11 гривень.

2 березня. Возили агітувати у приміські села. Разом з іншими агітаторами тікав від череди корів. Мабуть, тварини не схвалили пункт програми партії про сільське господарство...

7 березня. Був на другому етапі з'їзду партії. Вперше так близько (зі 100 метрів) побачив вождя! Чоловічисько!!! З червоною мордякою, під прапором! Здається, він мені підморгнув. Коли-небудь розкажу про це дітям і онукам... Про те, що на фуршеті дали тільки по склянці газировки, розповідати не буду — шкода... Інші ось осетрину жеруть!

25 березня. Завтра йду за спостерегача на виборчу дільницю. У партії наказали пильнувати — конкуренти можуть підкинути зайві бюлетені. Мені теж видали десяток — при нагоді непомітно підсунути в урну... Увесь день тренувався — підсовував листки в шпарину між шафою та стінкою. Нібито стало виходити!

Агітатор.

Приходить новий учитель літератури і каже:

— Хто буде лаятися і псуватиме нашу прекрасну, джерельну, солов'їну українську мову, той, паскуда одержить по писку без усяких базарів!

Степан Петричківич

ПОСЛАННЯ ВЕРХОВНІЙ РАДИ

Закінчення зі стор. 2

Усі поважні, знамениті
("Таких не знайдете ніде").
Ми забуваєм все на світі,
Коли ваш серіал іде.

Поїдьте в Осло чи в Париж ви —
Ніхто не робить, як наш хлоп, —
Той на Москву лаштує лижви,
Той цупить воза до європ...

Ми за всіма слідкуєм ревно,
Забувши геть про супокій.
А кульмінація, напевно.
Коли нардепи йдуть у бій.

Писать закони — то дрібниці
(їх накатає й референт).
Колезі вмазати по пиці —
Ото, як кажуть, прецедент!

Склиплять столи! Мигтять плафони!
Свистять в повітрі кулаки!
Тріщать модерні мікрофони,
А часом навіть маслаки!

Сирени, звісно, б'ють по нервах,
Але у нас такі думки:
Чому б у міліціонерів
Вам не позичити сюрчки?

А яйця де? Гнилий де овоч?
Чому суперник не лежить?
Чекайте, прийде Янукович,
Він вас навчить, як треба жить.

Ні, це не жарти, чесне слово,
Тому порада в нас така:
В Верховну Раду терміново
Ввести хоч одного Кличка.

І ще: нардепу видать каску
І хоч поганий пістолет,
А спікеру скажіть, будь ласка,
Щоб одягав бронезилет...

А може, слід вам, депутати,
Закарбувати на скрижалі:
"Лиш тих в Парламент обирати,
У кого біцепси — мов сталь!"

Чом сміємося ми од пуза?
Чому навча наш серіал?
Що інтелект — лише обуза
Отам, де «бабки» правлять бал.

Невже скінчиться, не дай Боже,
Колись кумедія оця?
Ми жити вже, їй-бо, не можем
Без телека і "брехунця".

Нас інтригує Тимошенко,
Тому скажіть (за це — сенк'ю!),
Хто їй миліший? Порошенко
Чи Віктор з прізвищем на «Ю»?

Ми як без шапки на морозі,
Чи як в негоду без плаща,
Коли не чуємо Мороза
Або не бачимо Плюща.

Повірте, що тепер окраєць
Не лізе в горло нам, хоч плач,
Якщо не скаче в залі Заєць
Чи не дрімає в кріслі Драч.

Ми часом не п'ємо ні краплі.
Щоб не проґавити ту мить,
Коли Омельченко при шаблі
Чи Явір мафію громить,

Мовчан на сполох б'є, що мови
Не знає ні один нардеп.
Чому ж немає Постанови
«Відкрити в Парламенті лікнеп»?

Ми розкусили вже давненько,
Хто і чому, й куди гребе.
Й шлемо, наприклад, Симоненку
«Короткий курс ВКП(б)»!

Украї заплутаний сценарій,
І все ж кортить дізнатись всім:
Живий Ткаченко — пан аграрій?
Коли ж із Хмари вдарить грім?

Ще хочуть наші тещі знати
(Ми солідарні тут цілком),
Чи Нестор Шуфрич... гм... жонатий
Чи ще гуля холостяком?

У нас жінкам сваритись ні з ким
(Нас кошовий призвав до лав),
Тому ми просим, щоб Звягільський
Їм фотокарточки прислав.

А чом не чути молодичі,
Що віщувала нам потоп
І присягала, що столицю
Перенесе у Конотоп?

А ще гуляє побрехенька:
Комусь привиділось вві сні,
Що в залу в'їхав Лазаренко
Та ще й на білому коні!

...Хай хтось батькує вас щосили —
То все з дурної голови,
Нам, слово честі, світ немилий,
Коли йдете в відпустку ви.

Без вас, коханих, і на нарах
Для нас безплідно плине час.
Отож, в отих своїх Канарах
Хоч зрідка згадуйте про нас.

Егеж, фортуна буде з нами,
Не занудьгує наш загал,
Доки ми маємо Парламент,
Поки триває серіал.

Отож живи, Верховна Радо!
Живіть, обранці золоті!
Б'ємо чолом! Із Січеграда
Нові вкраїнці (не круті).

**Петро Ребро,
кошовий Асоціації українських
гумористів, Запоріжжя.**

Карикатуристи "Всесміху" – про ГАЗ З ДУШКОМ

То дали нам газу, чи не дали?

Був такий прогноз, що Україна зимуватиме без газу.

Потім – о, вітха! – Росія дає нам "голубе паливо", і по доступній ціні, 95 доларів за тисячу кубічних метрів.

роджене тіло – Спільне підприємство – навряд чи виживе, бо не встигло висохнути чорнило на підписаній угоді, як посередник "РосУкрЕнерго" ошелешив заявою, що він може переглядати ціни на газ. Отакої!

Уклали договір – нібито на п'ять років. Спільне російсько-українське підприємство нібито створили – нібито ні. Принаймні назву "Укргаз-Енерго" дали.

Все тут тхне ненадійністю. (Власне, як і всі договори й угоди з Росією впродовж усієї історії наших взаємин з північним сусідом). По-перше, договір укладено не з російським урядом, а з посередником "РосУкрЕнерго" – структурою з туманним минулим. Новона-

В Україні пригадали факт 30-річної давності, як американський президент Рональд Рейган застерігав європейців, що "потрапивши в залежність від сибірського газу, вони можуть стати легкою жертвою для шантажу з боку Москви". Як у воду дивився мудрий

"ЗАПАХ" РОСІЙСЬКОГО ГАЗУ

керівник.

Гра в кота і мишку вже почалася. Роль кота грає той же "РосУкрЕнерго" – (за спиною якого російський уряд). А СП "Укргаз-Енерго", яке б мало бути гарантором угоди, може виявитися лише кулькою, надутою газом. Бо що за папери підписали урядовці з Кабінету Міністрів – темний ліс. Володимир Литвин два місяці добивається, щоб Верховній Раді показали документи щодо газового питання, а від Росії – лише

"СВІТ В ІМПЕРСЬКОМУ ВІКОНЦІ", або "ЯК РОСІЯ ДРАЖНИТЬ СВІТ" у виконанні Путіна

- А у нас в квартирі газ, а у вас?
- А у нас трубопровод, вот!!!
- А із нашого окна площа Красная видна!
- А із нашого окошка Черноморського Флоту трошки!
- А у відповідь – хто-зна звідки – пісня:
- Ой візьму я кріс...елечко, сяду край віконця...

Японський сенсей по-Путінськи

Сміхотерапія д-ра Стецьківа

Лікар говорить чоловікові хворої дружини:

— Якщо ви не будете ласкавим до своєї дружини, вона помре!

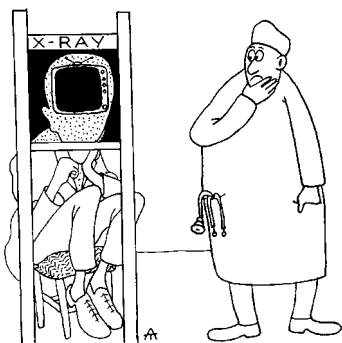
Чоловік заходить в палату

до жінки.

— Любий, що сказав лікар?— питає та.

— Що, що?... Помреш ти скоро, ось що!

• • •

• • •

Психіатр: "То ви кажете, що платите податки з радістю? І коли це у вас почалося?"

• • •

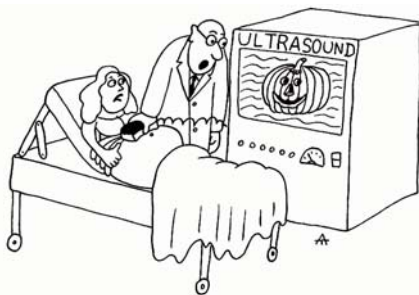
Лікар - пацієнті: "Вам треба менше випивати. Коли вашу кров взяли на аналіз, вона випарувалася".

• • •

- Лікарю, у мене випадає волосся.

- Швидше за все, це через те, що ви дуже багато нервуете.

- Звичайно, я нервую - у мене ж випадає волосся!

• • •

Чоловік викликає ветеринара до свого пітона - і той чує, що пітон гавкає! Ветеринар у захваті:

- Це ж безпрецедентний випадок - гавкаючий пітон! За таке відкриття я, мабуть, одержу Нобелівську премію!

Чоловік:

- Доктор - може, спочатку витягнемо таксу, що він проковтнув?!

• • •

- Лікарю, у мене голова болить.

- У мене теж.

- І серце коле.

- У мене теж.

- І з печінкою щось не те.

- У мене теж.

Пауза.

- Знаєте, я краще піду до іншого лікаря.

- Гей, зачекайте! І я з вами!

• • •

До лікарні привозять потерпілого, в спині якого стирчить ніж.

Лікар:

- Болить?

Потерпілий:

- Ні, тільки коли сміюся.

• • •

В поліклініці.

- Лікарю, я вже вкотре вам пояснюю, що справді хворий.

- А я стверджую, що ви це собі навіяли. Нічого такого у вас немає. Це все ваша манірність.

Ось вам моя порада.

Повторюйте постійно: "Я здоровий, я здоровий" і будете себе добре почувати.

- Ну, спасибі.

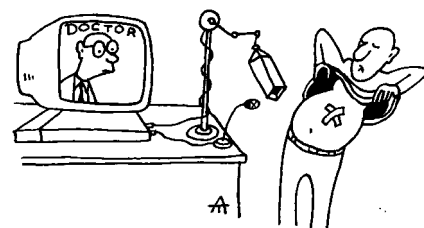
Хворий підводиться і йде. Лікар:

- Стривайте, а оплата?!

- Це все ваша манірність, лікарю. Повторюйте постійно:

"Мені заплатили, мені заплатили", - і будете в чудовому настрої.

• • •

Мати привела до педіатра трирічного сина:

- Він проковтнув гудзик від мого халата. Як ви вважаєте, щоб його дістати, потрібна буде операція?

- Невже ви не маєте змоги придбати собі іншого гудзика? - здивувався лікар.

• • •

- Лікарю, я постійно розмовляю сам із собою.

- Це заважає домашнім?

- Ні, я живу сам.

- То розмовляйте собі на здоров'я!

- Але ж, лікарю, я такий нудний...

• • •

Повна жінка приходить до лікаря, запитує, як їй схуднути.

- Для початку вам необхідно робити ось таку фізичну вправу: коли ви сидите за столом і вам підносять тарілку з їжею, ви починаєте виконувати швидкі повороти голови вправо-вліво.

• • •

СХУДНИ І БУДЕШ
ПОЧУВАТИСЬ ЧУДОВО!

Хто так сказав? Хто? Президент України? Котрий? Кучма або Леонід II, як його називав мій знайомий монархістично-гетьманських переконань. Він уважав, що Президент України повинен носити український козацький титул – Гетьмана, а не якогось там собі «президента трамваїв».

Відколи Президент став кланятися губернаторському бунчуку посла Росії Черномірдіну, він його став звати просто: «Кучма». Крапка.

Чи дійсно українська національна ідея не спрацювала?

Такі думки просякали, як марево у снах, до моєї свідомості. І що це мало б означати? Виручив мене, до певної міри, мій приятель—той від політики.

— Національна ідея спрацьовувала й спрацювала, — ще й як!— підчас Помаранчевої революції. Бо національна ідея, як така, не має дефініції. Національна ідея вічна, як народ.

А недавно я почув від мого нового сусіда про одну незвичайну «векторність» цієї ідеї. Ми зустрічаємося час-до-часу, коли йдемо на закупи. Бо й нам треба щось їсти.

Цим разом він поділився зі мною, що в телефонній розмові племінниця з України казала йому, що за Ющенка стало жити гірше

— Ось у нашому селі нема ані одного трактора, — навела аргумент племінниця.

— Бо ви свої трактори розібрали на частини й покрали. То що, маєте винити за свої трактори Президента Ющенка? — мій сусіда попав пальцем в небо.

— Їх розікрали ще за президента Кучми, — казала

племінниця. — Розікрали Україну!

— Тоді вони боялися писнути! А тепер лише вчаться жити в демократії! — розпалювався мій сусід, передаючи телефонну розмову з племінницею.

Щоб змінити тему, я делікатно хахнув і спитався, чи їде він до Культурного центру, де буде доповідачем економіст з України. Він коштує Конгресові Українців Канади п'ять тисяч доларів, то мусить щось мудрого сказати. Сусід відповів, що не їде, бо знає, що міністер скаже. Скаже, що Україні діаспора мусить помагати. Хоча повинно бути навпаки — Україна, як інші держави, повинна помагати діаспорі. Але Україна не має грошей, — твердо сказав мій сусід.

— То хай відбере від Лазаренка, який за підрахунком експертів вивіз з України понад більйон доларів, — я не здавався.

Моєму сусідові засвітилися очі, як ласому котові, сказати б по-старокрайовому. І він немов ожив, кажучи:

— Що ви всі вчепилися в того

Лазаренка, як у козла відпущення. Ніби в Україні інших злодіїв нема. Лазаренкові ще дякувати треба.

— А то чому?— аж підскочив я, посковнувшись на льоду і мало не впавши.

— Бо він розголосив по світі, що українці мають гроші, і що в Україну можна інвестувати.

В мене не було чим покрити цю карту. А може я вже стомився від політикування, все життя політикую, а змін нема. Але мені немов відкрилися очі на кучмівську фразу про національну ідею, яка "не спрацювала" для нього, але спрацювала на нього! Бо українська національна ідея — спрацьована чи не спрацьована, а дала йому можливість стати найбагатшою родиною в Україні, отримати привіт в день народження від національного Президента Ющенка і недоторканість!

А чого ще душа потребує, сказав би поляк?

• • •

Обережно: отруйне перо!

...Не диво, що людина тут шаліє, і розум тратить,
і в грім одчаї плює на себе й інших пожирає.

Адам Міцкевич (переклад М. Рильського)

Ім'я Кобзаря для українця носить ознаки святості. Шевченко у нас всюди. Але згадують його, як й ім'я Бога, всує, де треба, а де й з корисливими намірами – до слави примазатися, до визнання, нагород і навіть грошей... І ніхто не скаже: людину, візьми Кобзаря і почитай тихенько...

Так ні, давай його до спілки. До кооперації, до ансамблю, співласником.

Назвали цей ансамбль "Шевченківська тріада", до його складу входять: Тарас Шевченко – поет, Микола Лисенко – композитор, Йосип Гошуляк – співак. Ех, були б всі живі, можна було б з концертами по світі податися!

Не подумайте, що це фантазії фейлетоніста. Одна пані з Торонта, а точніше Марта Онуфрів, в неймовірно високих епітетах виставляє творчість (у минулому) співака з Торонта, свого чоловіка Йосипа Гошуляка. Ну й добре, хай знає український світ про свої таланти. Але треба ж мати міру в описаннях і співака, і себе при ньому. Наприклад, згідно Мартиноного допису в тижневику "Міст" 1 вересня 2005 року люди "повинні говорити про геніальну тріаду: Шевченко-Лисенко-Гошуляк".

Йосип Гошуляк уже років тридцять, як не співає. Ті діаспорці, що ще лишилися живими, пам'ятають його як інтелігентного чоловіка, який мав гарний голос, співав на українських імпрезах, мріяв вибитися на канадську сцену, але то не всім вдається.

Так би й доживав чоловік свого віку тихо-мирно у спогадах про минуле. Та кілька років тому оженився він з Мартою Онуфрів – і життя його забурлило-загуло! Нова жінка активно взялася будувати йому нерукотворний пам'ятник: презентації в Україні, прийняття-фуршети, книжки, статті... Глорифікує його – ну і себе, звичайно, "...яка виявила себе живою тінню великого чоловіка", (газета "Міст", 2 червня 2005 р.)

Нехай чоловік справді присвятив свій талант оспівуванню творів геніального Шевченка, але казати, що Йосип Гошуляк в "дечому перевищує" таких співаків, як Соломія Крушельницька, Модест Менцинський Олександр Мишуга, Борис Гмиря та інших – вибачайте...

26 січня 2006 року у газеті "Міст" з'являється стаття на дві сторінки "Рятуймо українську музичну культуру!", підписана "Йосип Гошуляк, оперний і концертний співак". З кожного слова цього допису ллється така їдь, така ненависть, що не віриться, щоб людина, яка любить музику, могла таке пронести через своє 85-літнє життя. Люди, які знають пана Гошуляка, ошелешені: що це за сода вдарила йому в голову? Це не схоже на нього.

Розбушувався чоловік не на жарт. Громить українську музичну культуру, музикантів, співаків – усіх, хто йому не подобається: музика "перебуває нині чи не в найупослідженішому стані"; "...просто насмішка над нашою музичною спадщиною, і винні у цьому... самі співаки"; "До нас, у діаспору, доходять численні скарги... ми українські мистці, страждаємо немало, ми беззахисні..." До кого у діаспорі це доходить? Назвіть хоч якийсь приклад. Неправда та й годі. Ніхто з українських мистців не шукає у нас тут захисту.

Автор нападає на відомого українського співака-тенора (ім'я не вказано), який, приїхавши у Канаду, "хизувався італійськими піснями", мовляв, навіщо нам це, як ми тут наситилися Паваротями, Домінґами й Карерасами. Дісталось якийсь "одній українській співачці", що виступала в Нью-Йорку, другий – в Канаді, авторові статті було "ї прикро, і шкода, і соромно за них", бо в їх душах нема і крихітки патріотизму. "Чому вимирає ще швидше за український народ його культура?"

Якийсь апокаліпсис. Автор волає про паплюження народних святинь естрадними "чортами, чортицями і чортенятами"; "знуцання над народною культурою, над народними святощами, паплюження тисячолітньої народної культури"... Піддає анафемі "новітній мотлох" – тобто сучасну музику і її виконавців.

А що вже робиться у нашій діаспорній дійсності – то не питайте! Тремтять "тутешні радіо-телевізійні всезнайки"! В очах автора – це випадкові люди з українською особистою культурою, які транслюють нам "примітивні пісні з такими ж безглуздими словами й примітивним аранжуванням", "музичне безкультур'я". Далі автор пише: "І хоча не миряться слухачі з таким станом, пишуть протестні листи, телефонують – усе марно". Нема такого факту, я обдзвонила усіх цих "радіо-телевізійних всезнайок".

Дочитую до абзацу "А ось про рівень керівника й ведучої радіопрограми "Поступ"... Можна тільки поспівчувати цій недалекій особі та їй подібним через їхню невихованість і невдячність, а також крайню невігластво..."

СТРИВАЙТЕ! Деся я вже це читала. Беру той же "Міст" за 30 червня 2005 року, на повну сторінку стаття "На горі бузина, а в Києві – дядько, або Відповідь учительці Марії Олексій", ілюстрована якоюсь сатанинською карикатурою з двома висолопленими язиками,

Далі на стор. 9

Обережно: отруйне перо!

Продовження зі стор. 8

вилупленими очима й козацьким хохлом – немов ілюструє стиль статті. Підпис під статтею "Марта Онуфрів". А ось і знайомий стиль: "Одна бездарна журналістська сірість... Усякі примітиви годують наших радіослухачів попсою останнього сорту... що від них хочеться вити вовком". Це про керівника й ведучу торонтської радіопрограми "Поступ", а також канадської української телепрограми "Контакт". Сумлінна здібна жінка, яка довгі роки працює на телебаченні – колись у Львові, тепер в Торонто, щонеділі одна провадить радіо "Поступ", а по суботах – телепрограму "Контакт". Її передачі виважені, інформативні й дуже доброзичливі. В такої людини, здається, просто не може бути ворогів. Але то ще ягідки – у цій статті їй дісталось від Марти лише рикошетом. Атака упала на учительку Марію Олексій. Людину запросили в газету "Міст" на дискусію про мову, а потрапила вона чортові в зуби. Новоприбула одержала таку характеристику на повну газетну сторінку, що з працею в українській школі їй можна попроситися.

Починає М. Онуфрів свою дискусію словами: "Ну, ніяк не вміють наші тітоньки чи дядьки вести культурні дискусії". І Марта показала клас! Брутально, можна сказати, по-хуліганськи, вона чихвостить бідну жінку: "...вчителька, яка не посоромилась своєї дрімучої необізнаності...", яка "достосовує совєтські методи", "Соромтеся!" І як на допиті: Чому Ви, пані вчителько...? Як Ви сміли, пані вчителько...? А що Ви зробили для українського Торонто, пані вчителько? Каменя на камені не лишила. І все це пересипане переліком її, Марти Онуфрів, подвигів і жертв, і страждань в ім'я народу.

Якби перелічити усіх, кого Марта воювала в Канаді за понад 10 років свого тут життя, довгенький вийшов би список... Характерно, що ненаситне жало її вибирає осіб, справді вартісних для нашої спільноти.

Люди, яких вона ображає (здебільшого у "Мості"), не обороняються, не протестують, не кличуть її до суду за наклеп. Для Марти це не підходить, їй треба опір – тоді вона одержує заряд енергії. Були ж колись у неї часи, були люди достойні її гніву. Ото були вороги! Вся діаспора содрогалась!

В період зміни президентської влади в Україні Марта пише Відкритого листа до президента СКУ Аскольда Лозинського. Мотивом було те, що Лозинський перед останніми виборами закликав діаспору "до витримки та зосередженого вирішення".

Починаючи словами: "Хочу пояснити Вам...", вона таке судилище влаштувала, що сам Лозинський,

американський адвокат, ніколи б так не втрапив.

"Хочу запитати Вас, Пане Лозинський, коли б Вашого сина чи дочку вбили, як Георгія Гонгадзе; товкли лицем об бруківку, а потім кидали за ґрати... – чи закликали б Ви до спокою і витримки Вашу власну дружину?!"

Мов той прокуратор, Марта Онуфрів "інкримінує" Лозинському те, що Кучма поганий, що діаспора зрадлива; що діаспорні газети – це сліпота...

А коли вже приперла бідного до стінки, роздушила й розмазала, й ошаленіла від рятування нації, то в кінці зробила свою "пересторогу" – грубим шрифтом із підкресленнями: схаменіться, мовляв, бо інакше нам, сущим у світі українцям, прийдеться вкотре повторювати: не було розуму в українців, щоб вистояти перед підступними ворогами.

Це не було надруковане у пресі, бо на той час перед Мартою в котрий раз закрили двері засоби масової інформації діаспори. Цього листа Марта розповсюджувала самоходом, тикаючи в руки людям.

Коли Ющенко кандидував на Президента, вона мітингувала на вулицях, як і всі ми, вигукувала "Ющенко – так!" Тоді поїхала, як і сотні інших українців Канади, спостерігачем на вибори. В той час, як ми, виконавши свій обов'язок, повернулись до Канади і скромно відзвітували, Мартина фантазія такого дива натворила у неї в голові про її участь у тій місії, що ніяких орденів на світі не вистачило б, щоб навішати на її груди. "Тоді в Україні, я просто лізла чортові в зуби. Іншого мені не дано, адже я – нащадок великих борців за волю України" ("Міст", 30 червня 2005 р.).

В одному із самохвальних панегириків Марта пише ("Міст", 30 червня 2005 р.): "Україну я залишила після трирічного кагебістського терору, заледве живою вирвалася звідти..." Звідки, Марто? З сибірського міста Уренгой, куди їздила на заробітки? До речі, в середині 90-их років, коли Марта Онуфрів емігрувала до Канади, ніякого "кагебістського терору" не було, бо Україна вже була незалежною.

А в цьому місці, дорогі читачі, знімаймо шапки! "Я... приложилася до того, що його (Івана Дем'янюка – ред.), засудженого до страти через повішення, вдалося спасти від смерті. Щобільше – разом з ним врятувала гідність української нації. Чи Ви, пані вчителько, чули про щось таке?"

У 1995 році у Львові вийшла книжка Йосипа Гошуляка "Й свого не цураймось". Груба книжка, багато праці. На другій сторінці мало бути признання автора тим, хто допоміг йому у її написанні. Тринадцять імен мало бути. Натомість стоїть лише одне: "Дякую журналістці Марті Онуфрів..." Для чого вицьофано решту? Не здогадуєтесь?

Закінчення на стор. 10

Обережно: отруйне перо!

Закінчення зі стор. 9

Недавно якимись шляхами М. Онуфрів знову пробилась на сторінки тижневика "Міст", а далі – на Інтернетну мережу. І от інтернет-газета "Українська правда" вже друкує статті "журналістки, президента, координатора, публіциста..." Майже з такою ж зятятістю, як вона раніше обрушувалась на Кучму і його оточення, Марта тепер пише про Президента Ющенка. Мало не злодієм його обзиває. На одну із її статей якийсь читач Інтернет-газети відгукнувся так: "Стаття висмоктана із пальця. Відбілювач ЮВТ. Обидно бачити, як рейтинг Тимошенко будується на опоганюванні її вчорашніх союзників".

Нормально, коли людина змінює свою думку під впливом обставин. Але хай Марта висловлюється тільки від свого імені, а не розписується за нас, усю діаспору!

У тій же "Українській правді" Григорій Ключек пише: "Важко, а то й неможливо назвати якогось сучасного політика в світі, на знищення доброго імені якого було б покладено стільки зусиль і витрачено стільки коштів... Йдеться про Віктора Ющенка... Інформаційна війна, яку оголосили Ющенку, не тільки цинічна та жорстока, а й украй несправедлива, точніше – несправедна.

...Кожний, хто брав чи продовжує брати у ній участь, набирається гріха".

Серед цих несправедників і наша Марта.

По приїзді до Торонта, деє в середині 1990-х років. М. Онуфрів розгорнула свою руйнівну для громади діяльність, виставляючись "дочкою священика", тобто діючи по-божому, не роблячи гріха. Сьогодні вона вже "велика дружина великого співака". Синдром прогресує, і вже читаємо, що Марта Онуфрів – рятівник нації! І ради на те нема... Та хай би вже тишилась, багатьом це потрібно, коли мучить почуття власної неповноцінності. Аби ж тільки не за рахунок приниження інших.

У "Мості", де вона тепер знов числиться серед кореспондентів, неважко вгадати її стиль – навіть якщо публікації підписані якимось іншим іменем. Шамає словесною нагайкою по людських долях наліво й направо. Того в Сибір, того під стінку.

Саме під таким заголовком був надрукований фейлетон О. Шпильки в американській газеті "Українські вісті" ще в червні 1996 року. Ось скорочено: "Якщо у вашій громаді спокійно і дещо нудотно від нехвилюючих подій і сенсацій, то переберіть досвід міста Торонто...

З наближенням весни з імпортованою зі Львова силою в особі спеціального кореспондента газети "За вільну

Україну" спеціальної Марти Онуфрів раптом підвищилась громадська температура, заграли емоції у зв'язку із викриттям у громаді "ворогів народу".

Викриття та остоорога належать недавно прибулій Марті, яка... пише про культурне життя українців Торонто:

"Що ж до сьогоднішніх культурних діячів України, то серед них нерідко трапляються такі, що несуть на собі печать духовного склерозу, в тому числі в'дливу іржу так званого соцреалізму. Особливо такі функціонери від сокультури є небезпечними в діаспорі, бо вони, вбравшись у тогу українських патріотів, руйнують чисті й незаймані озера української духовності".

Це не про себе пише пані Марта. Мова йде ніби про "підступного зрадника і запродавця", диригента Володимира Колесника і його дружину - співачку Ганну.

"У 1972 році на музичному обрії на поселеннях в ореолі патріотичного втікача з'явився Володимир Колесник. Подейкують, що В. Колесник – директор, диригент, головний хормейстер театру опери та балету УРСР ім. Т.Шевченка кинув тодішньому секретареві ЦК КПУ заяву...". І майнув на Захід.

І далі: "Так-от, відповідно заробивши чималий капіталець на політичному біженстві, Володимир Колесник вдався до"... постановок не найвищої проби ...помпезних проєктів на кшталт "проєкту Бортнянського", що обійшлося українській громаді 2 млн. доларів і за умов ощадности за цю суму можна було б забезпечити звукозапис десятків забутих перлин української музичної спадщини".

Це ще не весь перелік "злочинів" маестра В. Колесника... Все це пані Марта пише для вступу до найголовнішого:

"І врешті перейду до національного нівелювання, яке з подачі пана Колесника поширюється на північно-американському континенті. Взяти хоча б для прикладу ораторію "Святий Дніпро", з її зденаціоналізованим поетичним підложжям Софії Майданської".

Щоб своєчасно донести у місцевій громаді небезпеку, що її підготовляли підступні "вороги народу і діаспори", пані Марта поспішила розповсюджувати під церквами міста Торонто відбитки її допису в газеті За вільну Україну.

Із заходів патріотки-добродійки "ніц" не вийшло. А щоб вийшло їй (та кільком її очманілим спільникам) тут бракувало таких атрибутів соцреалізму, як КГБ і ГУЛАГ.

Проте, даймо Марті отямитись у нових обставинах і написати щось путнього".

Даремно сподівався письменник Олесь Шпилька. Десять років минуло, а не отямилась, не написала путнього. Лише їдь і жовч.

Раїса Галешко.

Всеволод Магас — з думою про Шевченка і про нас

*Другові-поетові
Коли тебе возвеличать
В якомусь журналі
За те, що ти komponуєш
Поезії вдалі,
Не пиши лаври добувати
До пори, до часу.
Піди у сад Шевченківський,
Поклонись Тарасу.
Не молись, не клянись,
Не шепчи нічого,
Лиш подумай: «Ох, який я
дрібний біля нього...»
(Павло Глазовий)*

— Миколо, ти де?.. У в'язниці?.. А я на морі! Ха-Ха!
— Надю, привіт, ти де?.. У тюрмі?! І Микола у тюрмі... А я, уяви собі, на морі!
— Льоня, уяви — Микола в тюрмі, Надя в тюрмі, а ти де?.. У тюрмі?.. А я на морі!!!
Голос за кадром телеекрана:
"Акція від податкової служби України — Коло друзів. Заяви на своїх чотирьох друзів, неплатників податків, і отримай поїздку на море!"

У новому виданні списку найбагатших людей Америки Майкл Джексон відсутній. Зате там з'явилася нова особа — адвокат Майкла Джексона.

Як нашого Тараса Шевченка хотіли московською бузиною обсадити

Оксана Соколик (Сидорчук)

Думаю, багато хто пам'ятає такого собі Олесь Бузину, який написав брудну книжку "Вурдалака Шевченко". У ній на Т. Г. Шевченка він вилив не одне цеберко бруду. Та книга вийшла за часів Кучми і скоріше за все, була одним із способів боротьби з українцями в Україні. План цієї боротьби розроблявсядесь у московських кабінетах. А негідник Бузина був інструментом. Він не проминув зажити слави новітнього Герострата. Ставши "скандально відомим", роздавав інтерв'ю, збирав пресові конференції, де такі ж, як він, покручі, аж слину пускали, слухаючи різні бздури. Той Бузина казав, що його книга — то "суперечка інтелектуала із мужланом". Себе він називав "потомственным інтелігентом". Ну, трохи ті московські сценаристи не розрахували, бо скоро люди побили того "інтелігента", і його розквашений писок показували по всіх українських телевізійних каналах. То була велика приємність для цілої України.

У той час я була дуже зла на Бузину і написала йому вірш — відповідь (теж злий), чим певно, зробила йому велику приємність.

Пройшло трохи часу і знову виліз той Олесь. Та не один, а з

послідовниками. Писок йому зашили, зуби повставляли, лисину (а він — чистий бубен) відполірували — і вперед за "родіну". Наступне видання книжки було проплачено і надруковано одним російським видавництвом. Це підгадали зробити якраз до президентських виборів.

Мабуть, вчинок Бузини був однією із останніх крапель, що переповнили чашу терпіння українців. І ми перемогли. З нами ж був Тарас Шевченко!

• • •

О.Бузині і "товаришам"

На світі не жив ти, а нидів,
Лишивши смердячий послід.
І носить земля тебе, гнидо,
А, мабуть, вже скинути слід.

Прилипши до слави поетів,
Як бичачий ціпень до кишки,
Виригував з себе "прі етом",
Пробачте на слові цім, книжки.

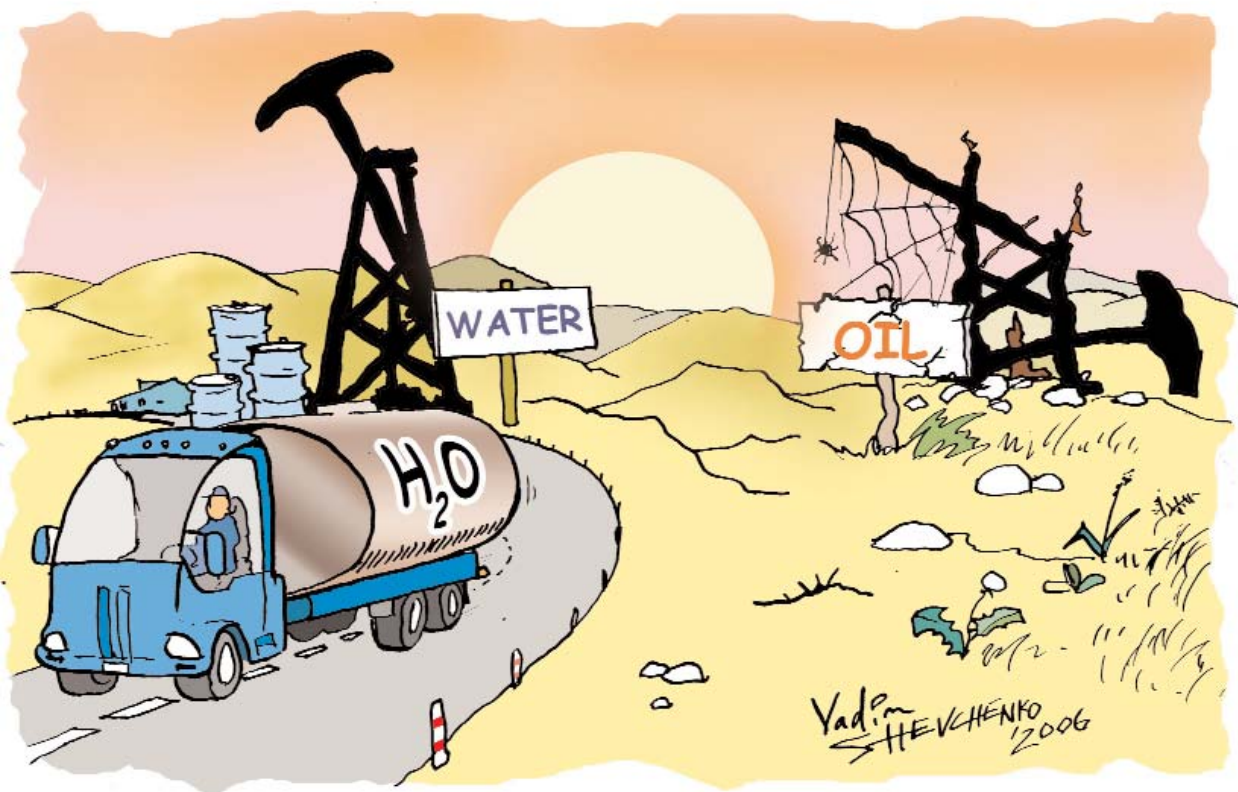
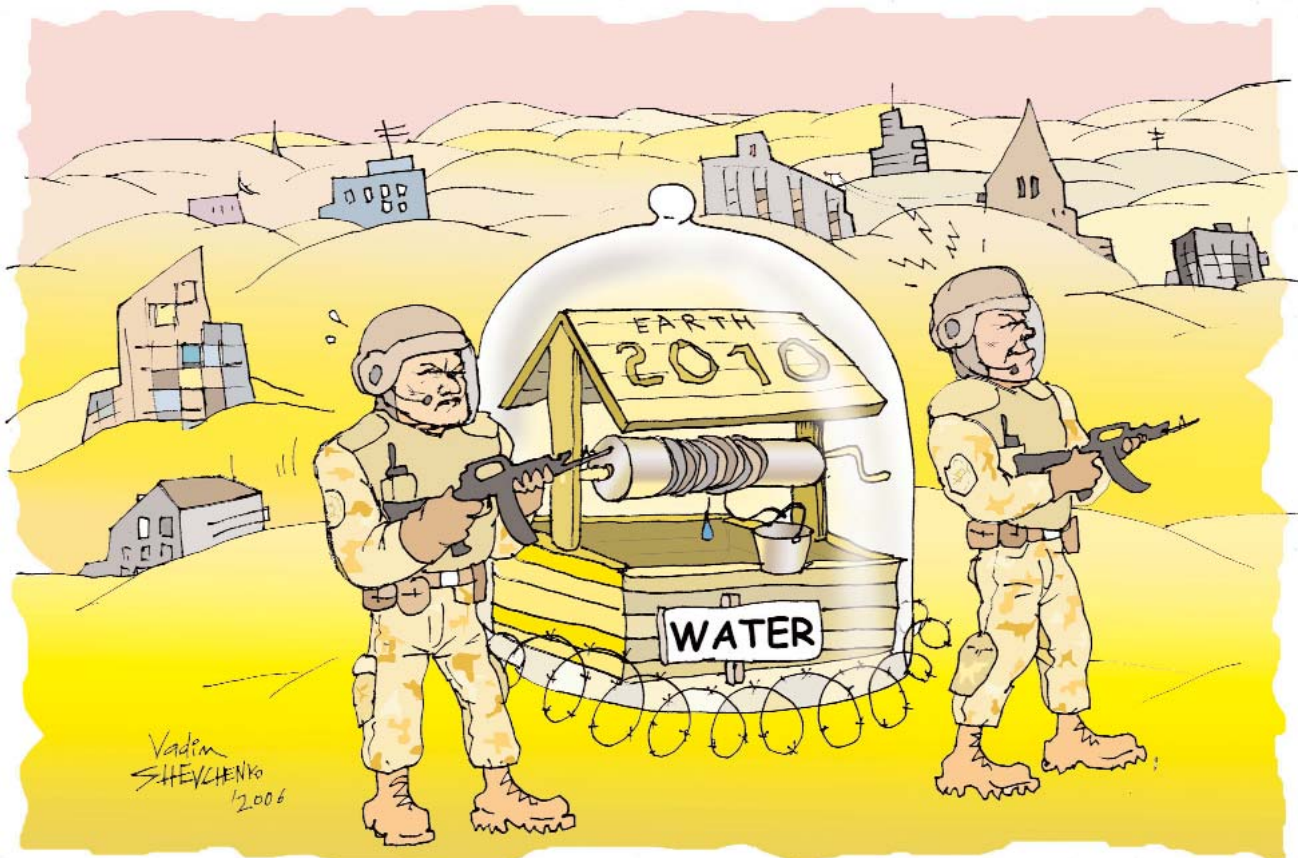
Та хочу тобі нагадати,
Ти, покруче голо-безмозкий,
Зас..анців на світі багато -
На декількасот г...мновозів!

Поповнивши їхні лави,
Між них станеш першим, не другим
Не пнися в інтелектуали,
Бо випаде кишка з натуги!

Оксана Соколик

**Подаруйте кому-небудь "Всесміх".
12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!**

Вадим Шевченко: Вода – остання крапля

Ганна Черинь

Вода

Отруїли люди воду,
І землю, і небо,
А тепер негайно треба
Рятувати природу.

Замість нафти, газоліни,
До якої звикли,
Наллємо води в машини
Авт і мотоциклів.

– Щоб вони, як кораблі,
Заплавали в морі?
– Ні! Водю по землі
Повезуть мотори!

Стане чисте все на світі,
У лісах, на горах...

– А що ж люди будуть пити,
Як вода – в моторах?

У річках вже бракне плинину...
Що, ж тоді на зміну?
Доведеться нам привчитись
Пити газоліну...

ЕКОЛОГІЗМИ

Івана Ярича

- Земля належить тим, хто у неї похований.
- Найкраще з екологічних гасел: озеленимо наші міста і села доларами!
- Нищити природу - це, виглядає, основне завдання людства.
- Світ до себе не припасуєш, тому припасовуйся до світу.
- Цілуй руку Життю, і воно тебе цілуватиме в уста.
- Не саджайте людей! Бо посаджена людина чахне!

УВАГА! Вже є веб-сторінка
"Всесміху" на Інтернеті.
Будь ласка, відвідайте і
порадьте іншим:
www.Vsесmіx.com

**День
без
сміху –
зіпсований
день**

Читайте ВСЕСМІХ
і радьте іншим!

А що в тій рамці?

Мило бачити на сторінках української преси усміхнених наших сеньйорів, які тримають у руках грамоти за заслуги. Вони багато трудилися у церковних та світських організаціях і заслужили, щоб їх вшанували. Але на світлинах видно тільки рамці. Що написано в рамцях? Якого кольору тло? Невідомо! Бо панове від редакції певно, економлять на техніці. Ті світлини можна було б зробити на комп'ютері чіткими і виразними. Такими, щоби можна було прочитати, кому, коли, ким і за що ця грамота була вручена. А так виходить, що людина тримає в руках простий папір і тішиться невідомо чому.

Іван Яців

Чоловік повертається додому раніше звичайного, а в жінки – коханець. Що робити? Вона вибігає йому назустріч із мішком сміття:

– Дорогенький, поки ти не роздягнувся, винеси, будь ласка, сміття.

Чоловік виносить, а коханець тим часом непомітно шмигнув з хати, іде до себе додому і думає: "Ото розумна моя коханка, от додумалась!.."

Приходить додому, а жінка з порога йому в руки мішок сміття:
– Любий, винеси, будь ласка.

Чоловік виносить сміття і собі думає: "Яка незарадна в мене жінка. Цілий день в хаті, а сміття сама винести не може".

Анекдот

Ша, говорить Одеса

Одеського єврея запитали:

– Скажіть, який склад населення

Одеси у відсотках?

– Десять відсотків українців, десять росіян, а решта – місцеве населення.

• • •

Заходить єврей у дім розпусти і каже:

– Я хочу кохання по-єврейськи.

Бандерша забігала, заметушилась:

– Ми не знаємо, що це таке. Хочете будь-яке інше кохання.., із різними фокусами... А єврейське? Перший раз чую.

Тут одна паненка каже:

– Я знаю.

Зайшли вони в кімнату, дівчина знітилась:

– Вибачте, я сказала неправду. Я не знаю сексу по-єврейськи. Але справи у нашому борделі погані... Хочете те саме, тільки за півціни?

Єврей зрадив:

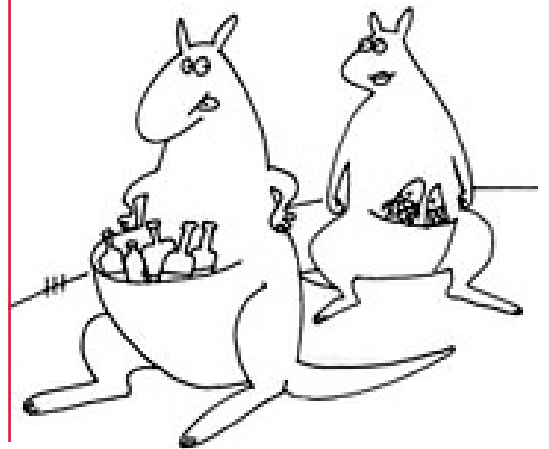
– То це ж і є секс по-єврейськи!

• • •

Рабинович питає рабина:

– Скажіть, ребе, ось якщо Ви знайдете на вулиці чемодан і в ньому мільйон доларів, Ви повернете його власнику?

– Ну якщо точно дізнаюся, що цей чемодан загубила бідна людина, то обов'язково поверну.

СПОГАДИ ТРЕТЬОХВИЛЬНИКА

Іван Яців

Поч. в №№ 151, 152, 153, 155,
157, 159, 160, 161, 162/163, 165,
166, 167, 168/169, 170

(закінчення)

Мені бракувало тільки півроку до закінчення навчання у художній школі, як надійшла вістка, що фабрика скоро перенесеться до Оквіла (містечко біля Торонта). Це мене дуже зажурило, бо я мусив думати, де ж взяти гроші на оплату науки.

Про моє становище дізналися учителі і директор. Він запросив мене до свого офісу. Увійшовши, я завважив на столі кілька своїх малюнків. Зачинивши за мною двері, директор сказав:

— Джоне, ти можеш продовжувати студії без оплати навчання. За це управа хоче, щоб ти залишив школі кілька своїх праць.

Я дуже зрадів, що мої твори будуть виставлені на почесному місці в шкільній галереї. Так, я завершив дворічне навчання з комерційного мистецтва.

У пошуках праці я опинився у Торонті. Працював у цім місті за невелику платню в кількох студіях.

Якось довідався, що горілчаний завод Гайрам Вокер зацікавлений не тільки у пияках, а й у дизайнерах-мистцях. Я приготував декілька проектів на теми алкогольної індустрії та надіслав на конкурс. "Приїзди, маєш

працю!" — цими словами починався лист від творчого директора з Гайрам Вокер.

Там я провів 30 років. Наш директор творчого департаменту страждав від цукровиці. Під час засідань він часто засинав на своєму кріслі. Бувало, що лютував, коли хтось не виконав вказівки, якої він насправді не давав. Він також постійно мав у роті гаванську сигару, бо хотів виглядати дуже поважним.

Мої шкіци множилися з дня в день і тепер їх були сотні. Увесь цей матеріал мав переглядати і робити свої завваги мій директор. Він цього робити не любив і його звичний коментар був "тут нічого доброго нема".

Одного разу я вклав кілька вже вибраних "верхом" малюнків до тих, які щойно приготував для "директорського" перегляду. Він, як завжди, брав відразу по кілька і зі скислим виглядом відкладав їх набік. Я вказав йому на кілька робіт і спитав, що він думає про їхню мистецьку вартість. Директор пожував сигару, скривився і сказав:

— Щось добре у тих шкіцах може побачити тільки людина, що зовсім не має смаку, не розуміється у графіці і не має досить інтелекту, щоби зрозуміти алкогольний ринок.

— Ну то маємо велику проблему, бо

сьогодні якраз оті шкіци вибрало для друку вище керівництво як найкращі...

Мій директор мало не ковтнув сигару:

— Перепрошую, але я, певно щось не додивився. Ну... то є не таке вже щось нічого не варте... а може, воно і непогане... а як подумати, то є досить добрі шкіци...

Так по-рабськи лепетав мій директор і я лише підсміхався над ним у душі.

Працюючи у Гайрам Вокер, я мав нагоду вдосконалювати свою майстерність, бо компанія оплачувала всякі курси для своїх працівників для опанування ними світової мистецької техніки.

У 55 літ я пішов у відставку.

Через якийсь час — а це було восени 1991 року — один мій товариш познайомив мене із першим числом "Всесміху". Я зателефонував до редакції і почув приємний голос, який чистою українською мовою запросив мене до співпраці. Так почалася моя 14-літня співпраця із Раїсою Володимирівною Галешко на полі гумору і сатири. Саме у "Всесміху" я відкрив сам для себе ще одне мистецьке зацікавлення — карикатуру, і зрозумів, що це дуже серйозна справа, що карикатурою можна сказати не менше, ніж багато-словним дописом. Так, несподівано для себе я став карикатуристом.

Прикипів до "Всесміху", до його здорового патріотичного гумору і одержую велике задоволення від співпраці у цьому унікальному журналі.

**Щиро Ваш
Іван Яців.
Віндзор,
Онтаріо**

З любов'ю пише до Вас Гуцулка Ласкава. Тішуся, що Ви щораз, то більше приносите сміху в мою хату. Тішуся своїми гуцулами, що появляються на сторінках "Всесміху", зокрема, Миколою Савчуком. А покійного Глазового перечитую по десять разів на день. Посилаю Вам скромний віршик "Сміх — це не гріх".

Сміх — це не гріх!
Доброзичливий, щирий сміх
В житті потрібний для нас усіх!
Сказав філософ мудро й вміло:
Сміх — це велике добре діло.
Він силу має божественну,
Сміх втіху несе нам щоденну.
Від сміху втікають хвороби,
Бояться його і мікроби...
Добрий, щирий, гарний сміх
Є "медициною" для всіх!
То ж сміймось, сміймось на всі груди.
Знайдім, пізнаймо наші "блуди"
І сміймось з них... з себе самих.
Пізнаймо: сміх — це є не гріх!

Гуцулка Ласкава, Мейпл Ґров,
Міннесота

Дякую за пригадку передплати, бо я щось став забувати. Отож прийміть передплату на 5 років. Як не доживу, то нащо мені ті гроші. А з вашим журналом і вмирати веселіше.

Василь Маців, Чікаґо

У числі за грудень 2005 на сторінці 21 ви надрукували карикатуру на McDonalds і підпис українською мовою "Я це люблю". Таке можуть написати хіба якісь люди, що вже виродились зі всього українського. Бо справжній українець любить не Макдональдс, а САЛО!

Микола Коник, Едмонтон.

ЯКА ОКСАНА СОКОЛИК?

ВІСЬОБІДНЕННЯ

Починаючи з січня цього року у титлах "Всесміху" з'явилося нове ім'я: заступник редактора Оксана Соколик, а на сторінках останнього номера — кілька публікацій під цим іменем. Все, здавалося б, ясно: редакція взяла у штат нового працівника. Однак, як тільки журнал вийшов у світ, нас засипали телефонними дзвінками: "Що то за Оксана Соколик? Невже та сама?" Люди мали на увазі відому громадську діячку, нині почесну голову СФУЖО пані Оксану Соколик (яка часом підписується Оксана Бризгун-Соколик). Подзвонила і сама пані Оксана Соколик — Бризгун-Соколик, і спитала, чи можна якось владнати це питання, бо і до неї дзвонять люди і, як каже пані Оксана, "дають їй кредити за те, чого вона не зробила".

Питання делікатне. Ім'я Оксани Бризгун-Соколик широко відоме в багатьох країнах світу, де живуть українці. "Всесміх" також не обмежується Канадою — ми маємо читачів у дев'яти країнах, а з появою веб-сторінки журнал читатимуть всюди. Ім'я "Оксана Соколик" на сторінках "Всесміху" може справді викликати непорозуміння. Що робити? Молода журналістка й поетеса з Дрогобича Оксана Соколик також має право на своє ім'я.

Отож рішення, під яким ім'ям друкуватися у "Всесміху", може прийняти виключно сама Оксана Соколик (молодша). Що вона і зробила у публікації, яку друкуємо нижче.

Зі свого боку хочу додати: нехай ця публікація одночасно стане представленням нового працівника "Всесміху" Оксани Петрівни Соколик.

Раїса Галешко, головний редактор.

Оксана Соколик,
заступник редактора
"Всесміху"

Початок роботи у "Всесміху" став для мене великою радістю. По-перше, не проживши у Канаді ще і року, я дістала змогу займатися улюбленою справою. По-друге, розширила коло своїх читачів. А по-третє, приємно почуватися частинкою історії і у певній мірі навіть її творцем,

Далі на стор. 17

ВІСНОВКИ ОКСАНИ СОКОЛИК

бо ж відомо, що "Всесміх" — єдине у діаспорі видання гумору та сатири і його редактор Раїса Галешко вже увійшла до історії української діаспори та України. Впевнена, що науковці і дослідники історії літератури присвятять цьому виданню не одну сторінку у своїх студіях. Ось чому я вважаю за честь бути причетною до створення цього веселого журналу.

Все ніби склалося добре, але непорозуміння виникло після першої ж публікації.

Справа у тому, що звати мене Оксана Соколик (і це підтверджують документи). Троє моїх дітей і чоловік — теж Соколики. Але у Канаді та у світі більш відома інша Оксана Соколик — високоповажна голова СФУЖО (тепер почесна). Ще живучи в Україні, у своєму рідному Дрогобичі, я багато чула про пані Оксану Соколик і навіть була горда з того, що є тезкою цієї визначної жінки. Але зараз я тут, у Канаді, і тому виникла дилема: що робити, аби не було плутанини? На перший погляд, все просто: вибери, Оксано, собі інше ім'я і плутанина зникне. Я могла би знову стати Оксаною Сидорчук (це моє дівоче прізвище) і вся моя родина в Україні була би дуже горда за мене. Могла би якось цікаво назватися.

Могла б..., якби тільки починала свою діяльність. Але я дебютувала доволі давно і на сьогодні є автором більш ніж півсотні публікацій. Мої статті та вірші публікувалися в періодиці, в інтернеті, я не раз виступала на радіо. Працюючи викладачем у коледжі, розробила кілька навчальних програм і курсів лекцій. Під цими працями стоїть моє ім'я — Оксана Соколик. Пишучи політичну аналітику до газети "Поступ" у додатку "Мій Дрогобич", я здобула собі читачів і прихильників і в рідному місті, і в Україні і навіть у світі (мені телефонували дрогобичани з Канади, Америки, Англії і казали, що читають Оксану Соколик через інтернет). Зараз готую до видання збірки поезії та публіцистики, на титулі яких буде ім'я — Оксана Соколик.

То виходить, що тепер мені треба перекреслити значну частину свого життя, своїх здобутків? Маю кілька аргументів на свій захист. По-перше, із високодостоїнною пані Оксаною Соколик ми в

рівних умовах, бо обидві взяли прізвища чоловіків. По-друге, якщо я надумаю переїхати до іншого міста чи країни і там теж буде "своя" Оксана Соколик, то мені доведеться знову змінювати ім'я? А якщо уявити обернену ситуацію: приїде, для прикладу, канадська Оксана Соколик у Дрогобич, то не стане ж вона змінювати ім'я через те, що там більше знають мене?

Приклади "дублювання" імен не є чимось новим. У Києві, наприклад, добре відрізняють двох Омельченків — мера і депутата. Думаю, якби футболіста Андрія Шевченка звали Тарас, ніхто б не плував його із нашим Пророком. А ще були в Україні рідні брати — письменники на прізвище Тютюнник. Одного звали Григорій, а другого — Григорій, і я щось не чула, аби їх плутали.

Ця "пригода" нагадала мені дитинство. Як і більшість чертвертохвильників, навчалася я в радянській школі (іншої тоді не було, то ж "довелося") за часів Брежнєва. У школі у нас був завгосп — це така людина, що відповідає за господарку установи. Чоловічок він був так собі, звичайний, але мав одну особливість — прізвище. Він теж був Брежнєв. І знаєте, ніхто його не просив змінювати прізвище. Хоча у ті часи могли б і не просити..., а змусити.

Отака ситуація. Як кажуть, "і в поле мене не беріть, і вдома мене не лишайте".

Від себе можу гарантувати одне: українській громаді ніколи не буде соромно за Оксану Соколик (з дому Сидорчук).

Щиро — Оксана Соколик.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку нагоді.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. **Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!**

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю ☐ \$38 на рік; ☐ на 6 місяців

Bcecmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

УВАГА! "Всесміх" має свою сторінку на Інтернеті. Будь ласка, відвідайте і порадьте іншим: www.Bcecmix.com

Шановна редакціє!

У минулому числі Вашого журналу було вміщено статтю про пам'ятник жертвам Голодомору у Вінздорі, Онтаріо. Не знаю, чому ви не дали у тій статті того тексту. Може, ви його не маєте? То я вам переписую цей "шедевр" просто з того попсутого граніту і висилаю Книжечку-Програмку видану Конгресом Українців Канади (відділ у Вінздорі) до відкриття пам'ятника.

...З англомовного напису виходить, що Незалежна Україна теж вчиняла геноцид? А звідки взялося цих сім мільйонів жертв?

Читачка з Віндзора (підпис нерозбірливий).

Пам'ятник (див. фото внизу) зроблено у вигляді прямокутної гранітної стели, з обох боків якої вигравірувано зображення та написи. Говорити про мистецьку вартість пам'ятника важко, бо це є тема доволі суперечлива. Дилетантське "подобається — не подобається" тут недоречне, а над мистецтвознавцями чи критиками висітиме дамоклів меч "посягання на святе". На нашу думку, на пам'ятнику забагато хрестів. Не Україна, а суцільний цвинтар. При чому, з одної сторони стели вони якісь веселі, ніби танцюють, а з іншої — страшною виглядає

Україна...

Зате над написами варто зупинитися окремо.

На одній стороні плити англійською мовою написано: "REMEMBERING ALL VICTIMS OF GENOCIDE" (В пам'яті усіх жертв геноциду). Усіх? В усьому світі? Проти всіх народів?

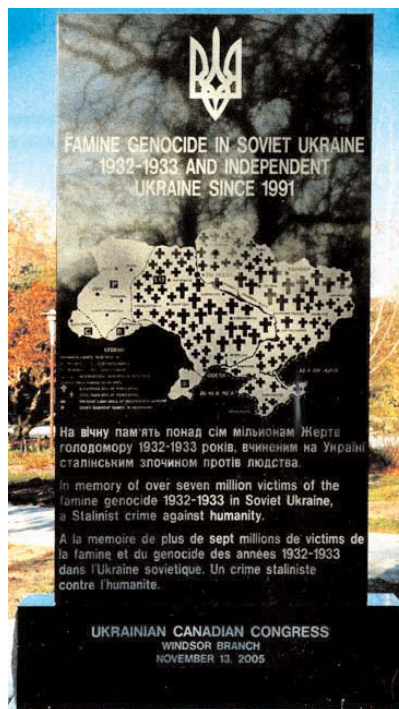
З іншого боку стели напис трьома мовами — українською, англійською та французькою. На самому версі — тризуб, а під ним написано: "FAMINE GENOCIDE IN SOVIET UKRAINE 1932—1933 AND INDEPENDENT UKRAINE SINCE 1991" ("Геноцид голодом у

Радянській Україні 1932—1933 та незалежній Україні з 1991").

Виходить, що Голодомор триває і в незалежній Україні із 1991 року.

Під виспаною хрестами картою України вигравірувано: "На вічну пам'ять понад сім мільйонам Жертв голодомору 1932—1933 років, вчиненим на Україні сталінським злочином протів людства." Навіть не знаємо, з чого почати, стільки тут граматичних, фактологічних і змістових помилок. По-перше: слово "сім" треба було поставити у давальному відмінку — сімом. По-друге: слово "Жертв" написано з великої літери, а слово "голодомору" — з маленької — мало би бути навпаки. По-третє: слово "протів" — русизм. Правильно має бути "проти". Є ще доволі суперечливий вираз "на Україні". Багато мовознавців — серед них, був й Іван Огієнко (Митрополит Іларіон) — вважають, що правильною є форма "в Україні".

Тепер про зміст і факти. Хто, коли, і як порахував кількість жертв Голодомору? Звідки взялося число сім мільйонів? За правління Кравчука і Кучми цього зроблено не було. Люди, які відповідали за гуманітарну політику (Д. Табачник та ін.) в Україні з більшою охотою рахували жертви єврейського Голокосту та дарували золоті мінори і так не бідному Ізраїлю, тому їм було не до того. А офіційної кількості жертв, підтверджених документами чи державними паперами, нема і досі. У різних історичних та літературних джерелах можна зустріти згадки про вісім, десять і навіть вісімнадцять мільйонів жертв Голодомору 1932–1933 років. А розкидуватися числами (мільйон туди,

Далі на стор. 19

Манько Холева пише...

Що є я, Манько? Для чого я всьо то пишу, як не маю жадного поредного титулу?

Минулого року у місяці лютім я відкрив у Торонті клініку для тих, жи потрібно було їх лікувати з набутої хвороби "кучмо-медалі". А хоч би жадний звернувся за лікуванням! Чув-сим, жи вони і далі воліли би їхати в Україну за медицинов, кучмо-медалівським антибайотиком.

У журналі "Всесміх" є критика-ораторія під заголовком "В кандидати — з парашута". Тільки не знаю, чому ту не написано, хто до тої ораторії писав текст, а хто — музику. Попри то мушу сказати правду, жи композитори написали критику на Ігнатєва добре.

Жиль мені тільки, жи нічого нема написано, аби познайомити ще і паню Оксану Соколик із читачами журналу. Бо ми знаєм тільки визначну діяльно-патриотичну особу, почесну голову

першої української "жіночої армії" СФУЖО.

Я, Манько Холева, людей з титулами дуже шиную, але не шиную людей за титули.

Недавно на нашій телевізійній програмі ввидів єдну паню, же паметаю її ще з оперного хору Торонта. Нині вона юж гісторик і науковець! А що є я?

Подивімсі, скільки у нас наплодилося ружних жорналістів, жи вдома мололи муку на жорнах, а ту великі публіцисти, жи репрезентуют цалу діяспору вкупі зо мною, Маньков Холево. То є для мене велика пошанівка, бо я є простий хлоп з полонини і нігди так не втрапив би, та й відваги би не мав.

А є ще ведучі ружних програм. Єдна з них на програмі "Світогляд" цалий чис кликала нашого члена канадського парламєнту так, як би вона колись з ним на толоці грала в кічки. Мислю, жи вона мала би у розмові з паном Борисом додержувати більшого пошанівку.

Ой! Добре, жи не забув! Пані Оксана грає на фортеп'яні, а я — не!

...І безграмотність вирубали в граніті

мільйон сюди) — це грішити проти кожної одної загиблої людини.

З напису також дізнаємось, що це, виявляється, Сталін зробив Голодомор. Сам-один пішов і позабирав харчі, порозстрілював і покидав до тюрем людей. Не згадано про поплічників і виконавців сталінської політики. А був же ще і голод 20-х років. Його також було штучно організовано і здійснено за наказом Леніна. Більшовицьке кодро вчинило цей злочин. І не проти "людства", а проти українців. Це не "людство" хотіли винищити більшовики, а стерти цілу націю — нас, українців.

Щодо тексту англійською мовою, то тут теж вийшло "як завжди". У слові "against" пропустили букву "n". На світліні буклету (сторінка 18, праворуч) літеру додали (з допомогою комп'ютера). А на граніті це слово і далі з помилкою. Що вирубано топірцем, не виправиш олівцем.

Не товаришують із граматикою і високодостойні організатори. Їхні виступи, вміщені у буклеті, пістрявляють помилками і словами-покручами. В Україні із такими знаннями мови автори текстів не змогли б закінчити навіть середньої школи.

Ще у програмці вміщено фотокопії статей із газети "Chicago American" за 1935 рік. Фотокопія цього матеріалу із ілюстраціями Голодомору настільки жалюгідна, що тексту навіть і з лупою не прочитати — надто дрібний і подекуди змазаний. Жалюгідної якості копії фотографій витворюють якийсь усміх на замучених обличчях.

Добру річ зробили українці Вінзору. От тільки, як кажуть, "вміли приготувати, та не вміли подати".

Подібні випадки не

поодинокі. Скільки вже говорено про те, що не можна серйозні проекти, ті, якими створюємо лице України, "писати на коліні" і обговорювати у вузькому колі "вибраних".

Ця пригода мала би стати повчальною для діяспори. Адже разом із увіковіченням жертв Голодомору увіковічили й безграмотність.

Оксана Соколик (Сидорчук).

Павло Глазовий

ДРУЖЕЛЮБНІСТЬ

У лісі фільм показують звіроті.
...Гуляє вовк. Несе троянду в роті.
Рожевий бант у нього на хвості,
а в пащі зуби сяють золоті.
Йому назустріч вибіга овечка
і мовить тихі, лагідні словечка,
а він сміється: - Як діла, кума? -
і, мов сестру, овечку обніма,
і ніжно гладить шовковисту вовну,
і виявляє радість невимовну.
І написи з'являються в кінці:
"Хай квітне дружба вовка і вівці!"
І титри йдуть: "Сценарій, постановка
і музика заслуженого Вовка".

Ніхто так не уміє, як вовки,
розповідать про дружбу казочки!

ПОСТ

Знаєте, чим казка відрізняється від життя?
Казка - це коли женився на жабі, а вона
виявилася царівною. А життя - це коли
навпаки.
Так давайте вип'ємо за те, щоб наше
життя було схоже на казку!

Всяка всячина

Коли грошей багато, якимось
легше повірити, що не в них
щастя.

• • •

Якщо вам довго не
телефонують друзі чи родичі,
значить, у них все добре.

• • •

Оголошення в газеті: "Після
намарних спроб знайти
прибиральницю лікарня
перетворюється у
грязолікарню".

• • •

— Знаєш, я хотів тобі
запропонувати...

— Нарешті! П'ять років ти не
міг наважитись!

— Так от сьогодні я хочу
запропонувати: давай
розійдемось і залишимося
друзями.

• • •

Афро-американець до
європейця:

— Я нічого не розумію! Коли
я народився, я був чорним,
виріс також чорним. Коли я
засмагаю, я чорний, і коли
мені холодно — я чорний.
Коли хворий, я теж чорний, і
коли помру, то буду чорним.
А ти! Коли ти народився, ти

був рожевим, коли ти
засмагаєш — ти коричневий.
Коли тобі душно — ти
червоний, а коли холодно —
синій. Коли ти хворієш, ти
зелений, а коли помреш,
будеш сірим... І після цього ви
називаєте нас кольоровими?!

• • •

— Я завтра одружуюся!

— По любові?

— Гм, її тато сказав: "По
любому!"

• • •

Жінки — дивні створіння.
Вони замазують синці під
очима і намазують їх над
очима.

• • •

Виявляється, усі динозаври
були однакові, просто різні
археологи їх складали по—
різному.

• • •

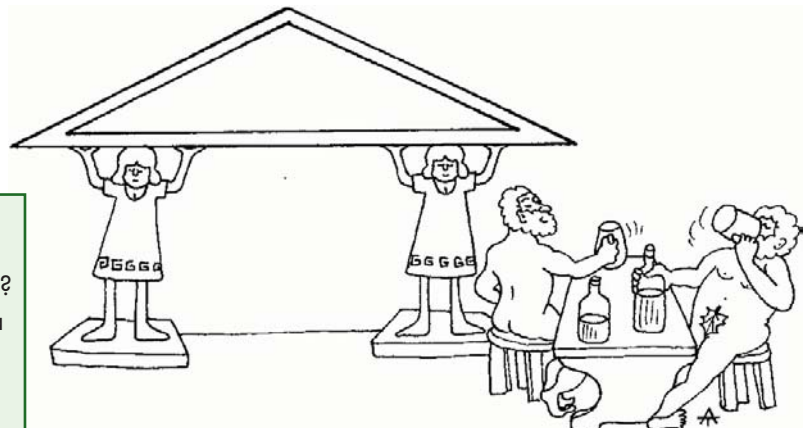
Шлях до холодильника жінки
лежить через її серце.

• • •

— Як назвати людину, у
котрої нема лівої ноги, лівої
руки, лівого ока і лівого
вуха?

— All right!

• • •

"Here is to our beautiful women!"
"Вип'ємо за наших чудових жінок!"

СОН ЗИМНОЇ НОЧІ

ЗАПИСКИ НЬЮКАМЕРА

Чомусь я, знаєте, останнім часом погано сплю. З якої причини — невідомо. Може, від мого надмірного патріотизму, і ще української звички сильно цікавитися життям громади. А може, з'їла щось не то. Але, певно, від перепаду температури у рентованим бейсменті — я то задихаюся, як тотой зварйований "хітер/огрівач" вмикається, то аж трушуся, вибиваючи зубами коломийки, як він вмовкає.

Ну то одної такої зимно-гарячо-зимної ночі наснився мені сон. Ніби сиджу я на якомусь зібранні серед рідної української громади, слухаю виступи промовців, потім підспівую паням у вишиваних блюзках, що так гарно виводять: "За-га то-бо-о-ю завжди-ги бу-гу-дуть ма-га-ндрува-а-ти..." А по концерті трохи собі з паньством політику про Україну. Аж тут чую голос:

— Шановні пані та панове, зараз пані Пацьоркова пронесе по залі тацю з тістечками. Хто хоче долучити яких десять доларів на потреби громади, просимо брати тісто і класти гроші на тацю.

Тут я (у моєму сні) згадую, що у мене в кишені якраз тільки отих десять доларів і є. Принишкли собі там і не шуркнуть навіть. Бо знають, що вони — на дорогу додому (ТТС не продасть вам одного чи двох "тікетів", а тільки п'ять укупі, а то якраз вийде десять доларів). Сплю далі. Думаю собі: не конче мушу смакувати тоті тіста, ну то і на тацю можу ніц не класти. Демократія, не? Але на всякий випадок боком, боком і йду до виходу. Тільки я ногу на поріг, а переді мною як не вродилася пані Пацьоркова — і тацю мені під ніс:

— Прошу скуштувати тістечко, — затуркотіла солодко.

— Та дякую, я не голодна, — відповідаю, намагаючи долари в кишені.

— Прошу взяти їдно тісто, — уже твердіше промовила пані.

— Та нехай хтось інший візьме, бо може забракнути, як я з'їм, — далі граю вар'ята, тим часом погладжуючи у кишені купюру.

— Ну то не вийдете відти, доки не скуштуєте мого тіста, — продеклямувала пані Пацьоркова і драматургічно розіпнялася на дверях. Тут я кинула оком на залю і побачила, що всі присутні повернулися у наш бік і своїми докірливими поглядами пропалюють дірки у моїй національно свідомій особі.

Як на закланні, взяла я двома пальцями тістечко і вклала його до пересохлого рота. Другою рукою дістала з кишені теплі десять доларів і виклала їх на тацю... В той момент все паньство повернулося до

бесіди і про мене вже ніби забуло. Я вийшла надвір і... проснулася.

"Хітер" гудів як зіпсута ерихонська труба. Я оберла піт з чола (чомусь холодний), присіла до столу, взяла олівець, папір, дістала пачку рекламівок і стала підраховувати, у що би мені вилилося ходіння на цікаві акції. Вийшло, що якби я ходила там, де хочу, цілий місяць, то мала би викласти десь біля 150 доларів. Людоньки, та то є моя місячна платня в Україні!

А для мене як для ньюкамера і 10 доларів то, знаєте, ще є гроші. І я не можу щоразу, як мені кажуть "дай!", залазити до маринарки і гонорово діставати відтам 10-20-50, а то і 100 і 150 доларів. Щоби тоті гроші заробити, мушу у вільний від сну час чистити хати. А то, знаєте, трохи така робота, не легенька. І я, знаєте, тут така не одна. Як третю хвилю чомусь назвали банеками, так 4-ту, певно, назвуть шматками, бо усі спочатку тут шматами мають файно пошуркати, а вже потім щось такого шукати. Добре, що до церкви вхід поки безкоштовний. А то було би як у Тараса Шевченка: "...І помолитись не дадуть." Хоча новоприбулі і до церкви рідко ходять, бо часто змушені працювати і в неділю, і в свята: "Скачи, враже, як пан скаже".

Я глибоко шаную тих українців, які вибудували свою Україну тут, за океаном. Усі оті пам'ятники, церкви, школи, клуби, домівки будували великі патріоти. Потом і кров'ю заробляли цента до цента і вкладали у спільну справу.

Проїшли роки. Доля шурнула за океан ще одну хвилю українців. Вони теж радо прислужаться громаді. Але треба враховувати, що то є, як правило, молоді люди, що мають малих дітей, ще не мають свого житла і отримують найнижчу плату за свою роботу. Вони колись зіпнуться на ноги і будуть так само дієво допомагати громаді, як і їхні попередники. Якщо громада їх до того часу не відштовхне... А поки не треба їм дорікати, що вони приїхали на все готове. Дозвольте їм скуштувати того громадського життя, нічого не вимагаючи навзаєм. А там гляди — і засмакує їм, і жваво долучаться до всіх діяспорних починань.

Ну а наразі чищу я хати від світання до смеркання і тільки сльози мої крапають на різні "флаерси" із запрошеннями. Приходьте! Відвідайте! Приєднуйтеся! А внизу маленькими буквами: вступ ...доларів.

Я є жінка гонорова, і як уже сильно зацікавлена якимось заходом, то витягну ті гроші і покладу на тацю. Я краще буду їсти хліб за \$1.20 і помаранчі сорту "їж-зараз-бо-зогниємо" із переоціненої полицки, аніж шарпатися за тих штурханадцять доларів. А хтось на моїй любові до України заробить собі на піцу з маслом. Ну і нехай!

Спала Оксана Соколик

Бюро невідкладних відповідей

– Чим відрізняються горіхи від чоловіка?

– Горіхи гризуть, коли є гроші, а чоловіка гризуть, коли грошей немає.

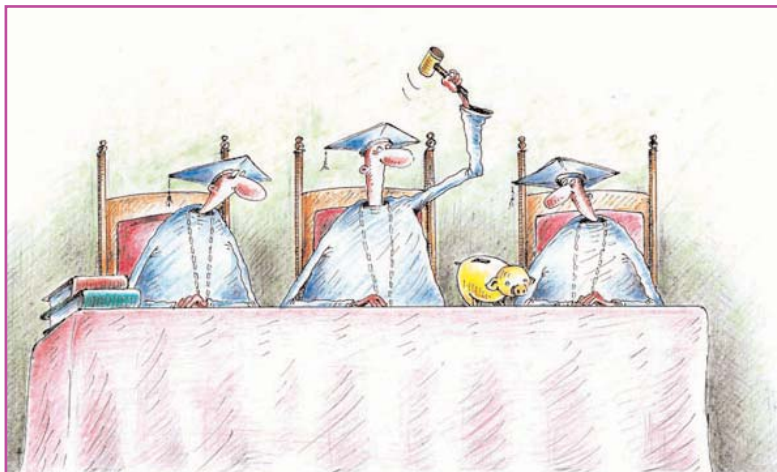
– Чому жонаті чоловіки товстіють, а холостяки ні?

– Холостяк приходить увечері додому, заглядає в холодильник, бачить, що у

нього там і з горя йде спати. А жонатик приходить додому, заглядає в ліжко, бачить, що у нього там і з горя йде до холодильника.

– Як користуватись автоматом для одержання грошей?

1. Увійти в банк.
2. Вийняти автомат.
3. Одержати гроші.

НАРОДИЗМИ: НА СЛУЖБІ У СЛУГ НАРОДУ

- ◆ Вся влада належить народу. А увесь народ належить владі.
- ◆ Якщо для народу й щось робиться, то це комусь дуже на руку.
- ◆ Часто-густо галас урядовців сприймають за глас Божий.

Іван Ярич.

Стоять дві блондинки в аеропорту.

Одна говорить:

– Глянь, які літаки великі... І як ці терористи їх захоплюють?!

Друга, показуючи пальцем в небо, де пролітає літак:

– Одь диви, який маленький. Вони такі й викрадають.

• • •

Що не кажіть, а осінь цим літом таки вдалася на славу...

• • •

– Чому ти не хочеш вийти за нього заміж? Ти думаєш, що його заробітку для тебе не вистачить?

для тебе не вистачить?

– Для мене то вистачить, а для нього?

– Для мене то вистачить, а для нього?

• • •

– Я чула, що твій чоловік кинув пити і курити! Оце

вчинок! На це потрібна величезна воля!

– Вона у мене є!

• • •

– Сьогодні була у гінеколога. Він сказав, що я вже три тижні вагітна.

– Справді? А від кого?

– Того він мені не сказав.

• • •

– Чому ти носиш обручку не на тому, що треба, пальці?

– Тому що я одружена не з тим, що треба чоловіком.

• • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

– Правда, у цьому капелюшку я помолодшала на десять років?

– А скільки тобі років?

– У капелюшку чи без? • • •

СХУДНИ І БУДЕШ ПОЧУВАТИСЬ ЧУДОВО!

Людина вчиться
говорити дуже
рано, а мовчати
– дуже пізно...

НА ЧОРНИЛО "ВСЕСМІХУ"

- \$68 Євтушка Володимир, Ошава, Онтаріо
Боднарук Ярослава, Етобіко, Онтаріо
\$64 пп. Сластен, Белмонт, Каліфорнія
\$52 др. Клос Александер, Індепенденс, Огайо
\$24 пп. Петрів, Едмонтон
пп. Лунік, Гамільтон, Онтаріо
\$22 Роговський Карпо, Торонто
\$20 Панченко Таїса, П. Мілвокі, Вісконсин
Атаманчук Ірина, Едмонтон
Леськів Люба, Місісага, Онтаріо
\$12 Гоїн Гаррі, Етобіко, Онтаріо
др. Гладішевський М., Калгарі, Альберта
пп. Куйдич, Вайнленд, Нью-Джерсі
Сірій Зенон, Байон, Нью-Джерсі
Мандрик Степан, Сарнія, Онтаріо
Гавура Марія, Монреаль
Мельник Микола, Торонто
Пишняк Гаррі й Ева, Вестлок, Альберта
Жеребецький Ростислав, Вердун, Квебек
Коваль Володимир, Воррен, Мічіган
Стрільбицька Павліна, Гамільтон, Онтаріо
Добраун Людмила, Голлівуд, Флорида
Заварихина Ярослава, Оквіл, Онтаріо
Сеньків Марія, Оквіл, Онтаріо
Паньків І., Судбури, Онтаріо
Фірісчак Осип, Чікаго
Шафран Марія, Торонто
Кісіль Тамара, Ошава, Онтаріо
Родний Микола, Лондон, Онтаріо
Стахова Анна, Торонто
Матвієвська Дар'я, Маркгам, Онтаріо
Шелегон Юлія, Ошава, Онтаріо
Куляс Юліан, Чікаго
Галицький Іван, Вайт Лейк, Мічіган
Павлик Юрій, Канзас Сіті, Міссурі
\$10 Гуцал Катерина, Мейпл Гров, Міннеаполіс
\$7 Мовчан Зіна, Монреаль
Пасічник Кирило, Філадельфія
\$5 Андрейко Теофіла, Місісага, Онтаріо
Войтович Юрій, Чікаго
\$2 Ємець Яків, Мерсед, Каліфорнія
Головатий Іван, Етобіко, Онтаріо
Бабій Іван, Стоні Крік, Онтаріо
Чудик Іван, Асторія, Нью-Йорк
Когут Віра, Філадельфія
пп. Лучків, Ошава, Онтаріо
Гривняк Марія, Торонто
Вітрак Ілько, Амгерсбург, Онтаріо.

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

1. п. Сластен, Белмонт, Каліфорнія — для Голосніченко в Німеччину.
2. Петро і Марія Кондрат із Пенсильванії — для Мирона Федика на його 80-ліття.
3. Ірена Брейчманас із Дандас, Онтаріо — для Б. Бойківського в Торонто.
4. Володимир Шляхетко з Англії — для свого тестя Василя Штокала в Йоркшир, Англія.

ПАРАДОКСИЗМИ

❖ Легко є уміти
говорити, коли маєте що
до говорення, але тяжко
є мати що до говорення,
коли треба говорити.

❖ Треба підважити все,
що дається підважити,
щоб відкрити, що
підважити не дається.

❖ Якби не тее, та не онеє,
та ще не дещо другее.

❖ Молоді люди
думають, що старі дурні,
а старі люди знають
напевно, що молодь
нерозумна.

Похорон зими.
Ніс – все, що лишилось від Сніговика

Кумедії з нашої медії

...підчеркнула потребу жінок
уділятися.

• • •

Молода талановита співачка
додавала культурного
забарвлення імпрезі.
("Світогляд")

• • •

– Як пройти до туалету?
– Ідіть у ті двері ззаді вас.
(Підслухане)

• • •

Священик про фестиваль у
Беррі, Онтаріо:
– Це є пропаганда нашої
культури. ("Контакт")

• • •

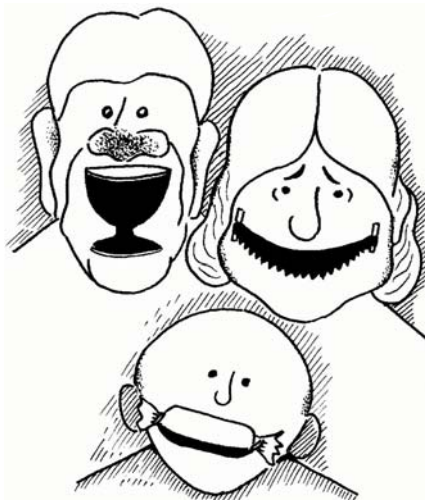
Я маю тільки дві пари рук.

В Содомі і Гуморі теж був
тільки один праведний чоловік.

• • •

Присутня при тому пані
редактор робила історичний
фотозняток до свого жіночого
органу.

• • •

Сімейні характеристики

ПРИГАДКА

На наступній сторінці на
адресній наліпці вгорі –
місяць і дата, коли
"Всесміх" прийде до Вас
востаннє. Не забудьте
вислати чека на
продовження
передплати.
Спасибі!

Еволюція чоловіка й еволюція жінки

